

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

FORTUNA

TIDSKRIFT FÖR SKÖNLITTERATUR.

Dubbelgångaren

eller

Kapten La Chenaye.

af *Ernest Capendu.*

(Öfversättning).

Forts. f. f. N:r.

Richard hade återuppvaknat ur sin svimning, men låg ännu alltjemt utsträckt på spishällen. Han hade vändt sig på högra handen och låg med hufvudet instuckt i öppningen.

— Jag hör ingenting! — upprepade Renaud och sökte göra sig lös från den gamle.

— Lyssna! — sade åter den gamle och närmade sig spiseln.

— Men hvad är det då, min far?

— Jag har hört fjedern knäppa till.

— Omöjligt!

— Jag har hört det, säger jag.

— Skulle ni ha lemnat luckan till hålan öppen?

— Nej, jag stängde sjelf igen den.

— Nä, hvad då?

— Jag hörde likväl så tydligt fjedern knäppa till.

— Hvem mer än jag, Richard, Mercurius, Humbert och ni känner väl till denna hemlighet?

— Ingen.

— Näväl, af dessa fem man befinna sig tre här, Mercurius är fasttagen och Humbert är död.

— Men lyssna likväl.

Båda lyssnade åter uppmärksamt. Hastigt drog Richard tillbaka hufvudet och mumlade:

— Någon kommer.

— Genom hemliga gången? — frågade Renaud.

— Ja.

— Hvad hör du?

— Steg.

— Af många personer?

— Ja.

— Hvad ser du?

— Ingenting. Man går i mörkret; men det är säkert, att en trupp folk kommer hitåt.

Renaud hoppade upp i spiseln och stack hufvudet genom öppningen.

— Det är sant! — hviskade han till de båda andra.

— För stenblocket tillbaka till sin plats! — sade mästern Eudes.

Renaud stötte med foten undan den gamle sergeanten, stack sin arm i hålet och drog till sig klippblocket, som han några ögonblick förut tagit undan.

Den mekanism, hvarigenom detta ofantliga block rörde sig, var så sinnrik uppfunnen och väl utförd, att Renaud kunde tillsluta öppningen, utan att synas anstränga sig det minsta.

— Plåten! — sade den gamle La Chenay.

Den unge mannen lade nu äfven jernplåten på sin plats.

— Men hvem har då kunnat förråda denna hemlighet? — sade han.

— Mercurius eller Humbert! — mumlade Richard.

— Men Mercurius har ju dödat Humbert och har sjelf blifvit arresterad?

— Kanske lefver Humbert ännu; kanske Mercurius rymt!

— Men du gaf ju mig sjelf signalen, som skulle tillkännagifva Humberts död och Mercurii arrestering, och denna gång skall ståthållaren ej släppa honom.

— Jag såg en i ansigtet alldeles vanständig man, som bar Humberts kläder, ligga död i skogen. Allt kunde komma mig att förmoda, att det var han, och jag tror det ännu.

— Mercurius skall således i detta ögonblick befinna sig i Fécamp's fängelse?

— Hr d'Aumont åtog sig att sjelf föra dit honom.

Hvad kan du då ha att säga vidare?

— Jag besvarar er fråga, då ni begär att få veta, hvem som kunnat omtala denna andra ingång till grottorna.

— Skulle Mercurius i sitt raseri ha förrådt den?
— Kanske.
— Men då skulle det vara ståthållaren, som nu nalkas derute i gången?

— Jag tror det, så mycket mera som jag kände igen soldaternas taktmessiga steg.

— Om Mercurius skulle vara med dem! Mercurius känner hemligheten, och han skall låta fjedern knäppa till! — utbrast Renaud, hvars ögon flammade vildt. — Min far! min far! äro vi då förlorade?

Mäster Eudes vände sig emot sin son.

— Och utgången åt hafvet! — sade Richard.

— Klipporna äro bevakade! — svarade den gamle.

— Ja, men det är icke hafvet! Båten måste vara i sitt gömställe. Låt oss fly på hafvet!

— Omöjligt! — utropade Renaud. — Jag och Chamäleon ha tillstängt öppningen, och våra förenade krafter skulle icke förmå öppna den.

— Då äro vi förlorade! — sade mäster Eudes kallt.

— Förlorade! — upprepade Renaud, hvars raseri tilltog, alltsom han mera kände sin vanmakt.

— Stegen nalkas! — sade Richard.

— Förlorade! förlorade! skrek Renaud. Det vore vida bättre att dö . . . vi ha nog krut här, för att kunna gifva oss en ståtlig begrafning. Mäster Eudes ryckte på axlarna.

— Galenskap! — sade han ironiskt; — jag har redan frågat dig, Renaud, om detta vore resultatet af de omsorger, jag egnat min älskade son? Hvad! ett lif, sådant som det jag skaffat dig, skall då krossas mot ett dumt hinder? dina ärelystna drömmar äro då i några polissoldaters våld? den, som påstår sig vara öfverlägsen alla andra menniskor, skall då låta fånga sig som ett själlöst djur? Jag trodde dig vara starkare än så, Renaud! Hvem skulle kunnat, då du skrytande talade om din fars narraktiga vetenskaper, tro, att du skulle sluta på detta sätt, och att du inför några grofva klippblock skulle med förtviflan utropa: Vi äro förlorade!

— Bah! — sade Renaud och bet sig i läppen med en sådan häftighet, att blodet sprang fram. Ar det väl nu tid att skämta?

— Hvad kan du göra?

Renaud såg stint på den gamle.

— Ni kan rädda oss! sade han.

— Tror du?

— Jag är säker derom.

— Du erkänner mig således för öfverman, du, som likväl påstår dig vara min like.

— Förödmjuka mig min far, men rädda oss!

Den gamle kastade på sin son en forskande blick; hans höga figur tycktes växa under våldet af hans själs stolthet.

— Du har rätt — sade han; — jag kan ännu rädda er!

— Gör det då, och fort! fort! — utropade Renaud.

— Frukta ingenting! jag svarar för allt; men hör mig, min son! För knappast tvenne timmar

sedan svor du mig i skogen, att du ej skulle vägra mig något, som kunde vara mig nyttigt för uppfyllandet af mitt verk.

— Jag mins det! — afbröt Renaud med synbar otålighet.

— Att du skulle uppoffra allt! till och med din älskarinnas lif, om jag skulle behöfva hennes död?

— Jag svär er det ånyo, min far.

— Nåväl! mitt lif är nu begränsadt fortfar den gamle med vild energi. Jag har ännu endast tre dagar kvar att lefva, om jag ej hinner att inom dess med ett annat lif återköpa mitt eget! Svär mig, att du under dessa dagar skall glömma allt, glömma dig sjelf, för att hjälpa mig, att återköpa mitt lif, och att din arm skall utan tvekan döda äfven din älskarinna?

— Jag svär det, min far!

— Du skall då göra det?

— Ja.

— Då skall jag äfven denna gång rädda dig och tvinga dig att böja dig för din herre, dig, som oaktadt all din stolthet ändock endast är en elev.

— De äro här! de komma! — hviskade Richard hastigt och visade på den tillslutna öppningen.

— Det är hög tid! — sade den gamle.

Derpå vände han sig till Renaud, sägande: — Hjelp Richard!

Renaud tog den gamle sergeanten i sina armar och lade honom på marken.

Mäster Eudes hade närmat sig spiseln; med en liten dolk, som han vanligen hade instucken i sin gördel, började han sticka och arbeta på klippväggen till venster, litet under den första jernplåten.

Muren smulades sönder och mäster Eudes hade snart fått ett temligen stort hål.

Richard och Renaud befunno sig i en djup oro. Den gamle förblef lugn.

En sista bit af muren, ännu större än de andra, rullade nu ned för arbetarens fötter och blotade en kopparring.

— Humbert, Mercurius och du, Renaud, hafva arbetat enligt mina befallningar, för att utföra hemligheterna i denna bouing, — sade den gamle och lade högra handen på portknappen; men efter er har jag kommit hit och arbetat ensam.

Mäster Eudes flyttade nu ringen från venster till höger. Strax lösgjordes hela spiseln från marken, höjde sig långsamt upp och placerade sin stora, kompakta massa alldeles midt för öppningen.

Det var hög tid. Den yttre fjedern hade säkerligen skjutits undan, ty rop af raseri ljödo plötsligt från andra sidan af klippväggen och täta slag och stötar föllo på spiseln, som nu hängde för öppningen.

Mäster Eudes ryckte på axlarna.

— Må de försöka sina yxor, klubbor och hammare! — sade han leende. — Jag har sjelf smidt de jernkrampor och band, som bära detta stenblock; det skulle behöfvas en mina, för att kunna flytta det.

Renaud och Richard stodo förvånade.

— O! — inföll den gamle sergeanten med ett uttryck af djup beundran; — mästare, hvar äro då gränserna för er makt?

— Sådana finnas icke! — svarade mästern Eudes.

— Men, — anmärkte Renaud, — huru skola vi kunna komma ut ur grottorna? Huru kunna undfly?

— Litar du då icke på mig? — frågade den gamle harmset. Behöfs det rigtiga underverk, för att kunna öfvertyga dig? Välan, jag skall utföra sådana! Kom nu! Tag denna lampa och låt oss söka reda på flickorna!

LVII.

Källaren.

Renaud lydde den gamles befallning utan att yttra ett enda ord. Gubben och den unge mannen gingo, följda af Richard, genom de hemliga grottorna.

Renaud fruktade ingalunda, att Diana och Alda skulle ha försvunnit. Han visste, att det var omöjligt för de båda flickorna att slippa undan, eftersom de båda ingångarne voro väl tillslutna.

Diana och Alda hade verkligen båda lydt den förfäran, som intog dem. De hade hört en del af samtalet mellan Renaud och Mäster Eudes, och förstätt, att den de trodde vara grefve de Bernac, ej vara den, han gaf sig ut för eller att han åtminstone stod i komplott med bandet.

De repade derföre mod, samlade sina krafter och smögo in i gången, samt uppnådde den stora grottan i hopp om att kunna finna en utväg att undslippa förföljelserna; men den stora grottan, som var upplyst af facklorna, företedde ej någon utsigt till räddning.

Asynen af denna ofantliga sal, hvars golf var alldeles beströdt med sönderslagna vinfat, krossade dryckeskärl, minnesmärken efter orgien, och de trene liken, som lågo i en vrå, ökade de arma barnens oro och bäfvan.

Alda tryckte alltjemt mot sitt bröst bitarne af korallgrenen, som Diana slagit sönder. Hon hade invecklat dessa bitar i vecken till sin kjol och tycktes fästa stor vikt vid att få behålla dem.

Diana hade återfallit i detta tillstånd af domning eller dyala, som beröfvade henne alla sina själsegenskaper.

Hon talade ej, hörde ej, knappast såg, och stelheten i hennes blickar gaf ett afskräckande uttryck åt hennes annars så behagsfulla ansigte.

Alda sjelf, fastän hon egde en vida kraftigare natur, hoppades ej mera något. Hon försökte ej längre att besegra sin kamrats nedslagenhet, utan föll ned på knä vid hennes sida. Under djup tystnad och förskräckelse afvaktade

de, hvad som skulle komma, ur stånd att kunna göra ens det minsta motstånd.

Det var i detta tillstånd af fysisk och moralisk förslappning, som den gamle och hans son återfunno dem.

— Nå — sade Renaud — huru skola vi nu kunna fly? Den ena af ingångarne är bevakad den andra är otillgänglig. Min far, ni har lofvat mig att göra underverk, nu är tiden inne.

Den gamle log ironiskt.

— Var du då ensam här? — frågade han.

— Nej; Chamäleon vakar i galleriet vid ingången.

— Och de andra?

— De ha begifvit sig bort öfver klipporna, men...

— Jag vet, huru det gått dem — afbröt gubben. — Ropa hit Chamäleon.

Renaud lydde: banditen skyndade till.

— Tagen nu hvar sin af dessa qvinnor — befalte mästern Eudes. — Och du, Richard, tag en fackla i din hand, som du ännu har fri.

Renaud tog Diana, Chamäleon Alda och Richard en af facklorna; mästern Eudes hade fattat lampan, som hans son burit dit.

Den gamle stälde sig i spetsen för den lilla truppen och närmade sig det ställe, der krutfastagerna funnos, af hvilka La Chenaye begagnat sig, för att tvinga tjufvarne till lydnad, i det han hotade dem med en snabb och säker död.

Mäster Eudes vände sig mot Renaud och gaf honom ett snabbt tecken. Renaud spratt till. Mäster Eudes upprepade ånyo samma åtbörd.

Den unge mannen lade Diana ned på marken och gick lifligt fram till sin far.

— Hvad! — sade han sakta — ni vill?...

— Vi måste! — afbröt den gamle.

— Men der finnas ju alla de ofantliga skatter, hvaröfver vi ensamma böra förfoga.

— Gör ingenting!

— Måste vi således anförtro hemligheten åt dessa båda män?

Renaud kastade härvid en sneglande blick på Richard och Chamäleon.

— Jag svarar för Richard — sade mästern Eudes.

— Men Chamäleon...

— Vi få ordna saken så, att han ej kan förråda oss.

Renaud förde handen till sin dolk.

— Vänta! — inföll mästern Eudes häftigt. — Han kan ännu vara oss nyttig.

— Vi skola således öppna?

— Ja.

Renaud lutade sig ned, tog det första krutfatet och rullade undan det, derpå det andra o. s. v., tills fyra stycken blifvit sålunda undanskaffade.

En fin sand betäckte marken; Renaud sopade denna åt sidan. Nu syntes ett litet hål.

Den unge mannen stack sin hand mellan tvenne fat och framtog derifrån en stor jernskyffel, hvarmed han vidgade hålet i sanden. Han

lyfte derpå bort trenne nya fat och lemnade kvar ett i midten, samt sopade alldeles bort sanden kring detta.

Nu tog han sin dolk stack klingan in i ett af tunnbanden och skar sönder det.

De båda banden inunder gledo nu ledigt nedåt på fatet, hvarigenom stäfvorna skildes åt. Den öfre bottnen på fatet togs då bort af Renaud.

Fatet var tomt inuti, men ett tjockt lager af gips som var struket invändigt öfver stäfvorna gjorde, att det tycktes vara fullt, då man utifrån knackade på detsamma.

Renaud tog i kanterna, höjde sig upp på armarna och hoppade sedan ned i fatet. På botten midt i gipslagret, fanns en temligen stor mörk punkt, kantad med andra nästan omärkliga punkter.

Renaud stötte med dolkspetsen mot den mellersta punkten och sedan mot fyra andra, hvilka han omsorgsfullt utvalde. Fatet vände sig nu långsamt, flyttade sig alldeles och blottade de första stegen till en spiraltrappa, som fördjupade sig i klippans schakter.

Såsom läsaren sett, var denna hemliga trappa skickligt dold, och man måste mycket väl känna till hemligheterna, för att kunna få reda på densamma.

Den unge mannen vände sig om mot sin far. Denne gjorde ett tecken af belåtenhet.

Richard — sade han — höj upp facklan och gå förut! jag skall följa dig. Chamäleon går efter mig och Renaud skall sluta taget.

— Skola vi lemna detta, såsom det är? — frågade den unge mannen — i det han pekade på fatet och den bortsopade sanden.

— Det gör ingenting — sade den gamle. — Hvem skulle väl nu komma in i grottorna? En hel armé skulle ej förmå bryta upp ingångarna och vi ensamma känna ju till källaren härinunder. Låt detta vara, Renaud. Innan vi begifva oss bort, skola vi dessutom lössläppa El-Kebir.

Mäster Eudes hade knappast sagt detta, förrän ett starkt och doft rytande ljud genom grottorna.

— Tyst, mitt lejon! — sade den gamle. — Här är din herre.

— Richard började nedstigandet, mäster Eudes följde honom och så de öfriga.

När Renaud, som gick sist, hunnit ett par steg utför, vände han sig om och tillslöt öppningen medelst en kedja, som hängde öfver hufvudet på honom. Fatet återtog sin plats midt ibland de andra.

LVIII.

La Chenaye's skatt.

Alltsom de fyra männen stego utför trappan, trängde ett monotont ljud allt tydligare upp till dem. Detta kom ifrån vågorna, som suckande bröto sig mot skären och klippans fot, hvilken de närmade sig.

Richard kom snart på jemn mark: en jerndörr reste sig framför honom.

— Stöt upp denna dörr — sade mäster Eudes; den är ej tillstängd.

Den gamle sergeanten följde tillsägelsen.

De inträdde derefter i ett stort rum, som var öfverallt, på väggar, golf och tak, beslaget med jernplåtar: skenet från facklan och lampan upplyste denna nya underjordiska håla.

Tvenne skri af häpnad och beundran ljödo nu på samma gång, men öfverröstades snart af ett doft rytande.

De båda skrien kommo från Richard och Chamäleon, som stodo alldeles bländade. Rytandet kom från hålans ende invånare, djurens konung, ett ståtligt lejon, som stod bundet vid en kedja.

Mäster Eudes närmade sig lejonet, som slickade hans framsträckta hand.

— Goddag, El-Kebir, goddag! — sade han med smekande stämma. Du är trogen, du! Du erkänner din gamle herre. Till lycka för dig, är du ett lejon och icke en menniska. Du skulle annars bli bedragen!

Den gamle log härvid ironiskt.

Richard och Chamäleon syntes plötsligt förvandlade till statyer. Föröfrigt var det skådespel, som mötte deras blickar, särdeles egnadt att blända och hänföra dem.

Den så att säga jernbeslagna grottan var afdelad genom små jernväggar i fyra rum, hvilka voro af olika storlek.

I det första rummet, det största, lågo staplade öfver hvarandra silfvertackor, bordsilfver, bägare, kandelabrar och fat af massivt silfver.

I det andra rummet fanns en verklig sjö af myntadt guld, hvars gnistrande och blänkande vågor höjde och sänkte sig från golfvet till taket.

I det tredje rummet funnos dyrbara juveler med ädelstenar rikt inkrusterade vapen, dyrbart emaljerade kyrkprydnader, fint ciselerade vaser kortligen alla de mest glänsande rikedomar, som konstnärens öga älskar att betrakta.

Men det sista och minsta rummet var det mest bländande och beundransvärda.

Der fanns en riktig kaskad af fosforglänssande lava, en härd med gnistor och lågor af alla nyanser, en centralsol, hvarifrån utsprungo tusentals strålar af en bländande glans. Diamanter, rubiner, smaragder, safirer lågo der i högar, likt ett mångfärgadt eldregn.

Det var ett magiskt, tilldragande skådespel. Der låg en mer än kunglig rikedom, der funnos flere millioner än hos Frankrikes rikaste män; det var en oräknelig skatt.

Hvilken mängd af brott måste ej ha föröfvats för att kunna i detta hvalf hopa så mycket guld, silfver och ädla stenar!

Richard och Chamäleon riktigt darrade, utan att yttra ett ord. Renaud omfattade med blickar af eld de fyra rummen: han trodde Humbert vara död och Mercurius arresterad, så att äfven deras andel af rikedomarne skulle tillfalla honom!

Derpå mötte denna blick, lifvad af ärelystnad, glädje och triumf, gubben och fördystrades

genast. Det var ej längre en far, Renaud såg midt ibland dessa skatter, det var en person, med hvilken han måste dela.

— O! — mumlade han — om jag vore ensam!

Förtrollad af ädelstenarnes glans och skimmer glömde han allt, både sin farliga belägenhet och medlen att undslippa fienderna, och sjelfva den unga flicka, han bar i sina armar.

Mäster Eudes smekte lejonet och stod der lugn, kall och orörlig midt ibland alla dessa bländande skater.

Slutligen återkom Renaud till besinning.

— Min far — sade han med upprörd stämma — hvarföre har ni låtit oss gå hit ned?

— För att lemna grottorna — svarade mäster Eudes.

— Men det finnes ingen utgång från detta hvalf.

— Säg rättare, att du icke känner någon sådan, min son.

— Hvad? . . . vi kunna fly?

— Jag har sagt er, att jag skulle göra underverk, för att öfvertyga och rädda er!

Renaud gjorde en åtbörd af otålighet: hans fars emfatiska ord retade hans oryggliga skepticism.

— Gör då underverk — sade han — men gör det fort! Faran hotar.

— Faran hotar ej mera dig, dåre! — utropade den gamle — eftersom jag beskyddar dig! Hör på! Det är du sjelf, Renaud, som, med tillhjälp af Humbert och Mercurius, rundtomkring beslaget detta hvalf med jernplåtar, hvarigenom det skyddas mot all fara. Är du säker på, att det icke finnes någon förbindelse utåt?

— Ja — svarade Renaud.

— Du erkänner, att om du nu vore ensam här nere, skulle du ej kunna finna någon annan utgång än den, som leder till grottorna?

— Jag erkänner det.

— Nåväl, se och tvifla ej mera! ty på min befallning, vid en åtbörd af mig, skall en utgång öppna sig och du erhålla fri passage.

Den gamle tog nu plats midt i hvalfvet, stödde den högra handen mot en af jernväggarne, höjde derpå den venstra, samt uttalade med hög röst en mängd sällsamma ord.

Renaud såg honom handla och vände sig derefter bort med en föraktlig axelryckning, utan att den gamle likväl kunde märka detta tecken af krossande förakt.

— Hvilken olycka — tänkte den unge mannen — att så mycket snille skall vara paradt med en så stor dosis af löjlig vidskepelse! Hoppa gyckelspel på gyckelspel, för att så låta en mekanisk inrättning arbeta, som han ensam känner till. Men jag behöfver honom annu! . . . Tålmod bara! jag skall snart vara ensam herre på täppan.

Han riktade derpå åter sina blickar på mäster Eudes. Denne fortfor med sina hemlighetsfulla ceremonier och tycktes hängifva sig åt en åkallan, i det han med höjd stämma och på en

bisarr rytm sjöng i psalmtön några fraser ur ett obegripligt språk.

Chamäleon och Richard åsågo med vidskeplig fruktan denna scen, som gjordes ännu mera sällsam genom den strålande glansen från ädelstenarne guldets juvelerna och emaljen.

Diana, som nu stod på marken, upprätthållen af Renauds starka arm, såg utan att se och hörde utan att förstå. Hennes dvalartade tillstånd var sådant, att hon hvarken kunde göra en rörelse eller framsläppa en enda ton.

Alda åter, som låg till hälften sanslös i Chamäleons armar, tycktes vara offer för lika stor vanmakt som Diana, men denna vanmakt hade hela karaktären af en fullkomlig undergifvenhet. Hennes högra hand höll alltjemt stadigt uppe kjolvecken, hvori bitarne af korallgrenen funnos så att den gamle La Chenaye ej kunde se kvarlevorna af det för honom så dyrbara magiska trädet.

Plötsligt gaf mäster Eudes till ett doft utrop, stampade häftigt på de jernplåtar, som betäckte golfvvet, och utsträckte den ena armen, under det den andra alltjemt hvilade på jernväggen.

Chamäleon och Richard betraktade hvarandra med häpnad, Renaud bleknade och förde handen till sin panna, som om han träffats af någon plötslig svindel.

— Hvad är detta? — utbrast han. — Klippan sjunker ju ned i hafvet?

— Tyst! — befalde mäster Eudes.

Några lätta skakningar kommo väggarnes, takets och golfvets jernplåtar att darra. Ädelstenarne gled liksom gnistrande stjernskott huller om buller mellan hvarandra, guldstyckena rullade härs och tvärs, juvelerna och vapnen klingade mot hvarandra, som, några osynliga demoner hastigt kommit och slagit sig ned i de fyra rummen.

De tre männen kände marken darra under deras fötter och de tycktes sjunka allt djupare och djupare. Sjelfva lejonet kände verkan af en dold och fruktansvärd makt: darrande lade det sig vid den gamles fötter.

Denne, som stod alltjemt lugn och med säker hållning, hade återtagit sin ett ögonblick afbrutna monotona sång.

— Släck facklan! — sade han med vibrerande stämma till Richard.

Banditen lydde ögonblickligt. Mäster Eudes lät på samma gång äfven sin lampa falla.

Hvalfvet försäntes genast i ett fullkomligt mörker, hvilket dock snart måste ge vika. Myriader gnistor sprakade omkring och korsade hvarandra i alla riktningar. Derpå blef det åter mörkt, ännu mörkare än förut.

— Må böljorna lyda mig! — sade den gamle La Chenaye med genomträngande stämma. Komme hafvet hit till mig!

Han hade ej väl hunnit uttala dessa ord, förrän ett klippstycke rörde sig och rullade ned bildande liksom en strand, der vågorna slog upp.

En mild halfdager trängde ända in i det inre af hvalfvet, som nu alldeles förändrat utseende.

Hvalfvet hade blifvit en grotta. Derofvan framskjöt, liksom en ofantlig utbyggnad, hela klippmassan och hafvet sköljde den med ett sakta sorl.

Den gamle och hans kamrater hade nu framför sig Oceanens vida ban', men det framskjutande klippblocket räckte så långt ut, att man af himlen endast kunde se en ljus rand vid horisonten.

En djup tystnad, endast störd af vågornas buller, rådde omkring banditerna.

— Hafvet har lydt mig! — sade den gamle La Chenaye triumferande.

Renaud närmade sig honom lifligt.

— Min far — hviskade han till honom — ni skall, icke sant, underrätta mig om det sällsamma fenomen, hvartill vi nu varit vittne. Huru har detta hvalf, som ligger mer än tio famnar öfver hafsytan, kunnat sänka sig ända ned till sjön? Hvar är ert verktyg?

— Der! — sade den gamle och pekade på sin nakna hjessa.

— Med hvilken kraft har ni satt i verksamhet?

— Elementarandarnes.

— Min far! — inföll Renaud otåligt.

— Hvad — utropade den gamle — du tviflar således ännu?

— Jag kan väl icke tro på det, — som icke kan finnas.

— Nåväl, förblif då i ditt mörker, vansinnige, som vägrar att öppna ögonen för ljuset! Du misskänner min makt! Begagna denna makt, utan att söka reda dess hemlighet: här är friheten, gå!

Mäster Eudes visade dermed på hafvet.

— Kan ni då äfven skaffa mig utvägar, att gå på vattnet? — frågade Renaud.

— Till venster om grottan skall du finna en båt; men för att kunna fly i säkerhet, måste du afvakta natten, min son, ty klipporna äro bevakade, som du vet, och man skulle förfölja, dig utan att du kunde förmå göra något allvarsamt motstånd.

— Ni har rätt — sade Renaud efter ett ögonblicks besinning. Låt oss vänta!

Renaud lemnade derpå Diana åt Richard, tog den gamles arm och drog honom med en rörelse af djup vördnad till andra ändan af det till grotta förvandlade hvalfvet.

— Mästare! — sade han med upprörd stämma och bugade sig — mästare! er lärjunge böjer sig inför er gränslösa makt. Jag vill ej tala om de verktyg för ert handlingssätt, på hvilka mitt förstånd ej vill tro; men jag erkänner ödmjukt ert öfverlägsna snille. Mästare! ni är verklig stor, verkligen stark, öfverlägsen alla andra menniskor! Jag erkänner min svaghet!... Upplys mig ännu mera, se i mig endast en lärjunge, och hos denne lärjunge skall ni finna lydnad, undergifvenhet och ett brinnande begär efter kunskaper.

Den gamle hade vid dessa ord rest sig i hela sin majestätiska längd och hans ögon flammade.

— Talar du sant, Renaud? — sade han långsamt.

— Jag svär er det, mästare!

— Du förklarar dig vara underlägsen?

— Ja.

— Du erkänner mitt värde?

— Jag erkänner det.

— Hvarje tanke på stolthet, revolt och tvivel har då slocknat inom dig?

— Jag tror blindt på edra kunskaper, mästare!

— Du skall alltid förbli en tillgifven och trogen lärjunge?

— Jag svär er det ännu en gång!

Den gamle log och hans ansigte upplystes af en glädjestråle, som kom ansigtets fulhet att för ett ögonblick försvinna.

— Friheten vinkar dig — sade han; — i detta ögonblick har du ej mera ett oundvikligt behof af min makt, jag bör således tro dig, min son, jag tror dig också! Oss båda tillkommer hädanefter den högsta makten! Dig tillhöra jordens njutningar; mig hemligheten af det eviga lifvet! Men då denna hemlighet blifvit funnen, så skall du få del deraf, Renaud, frukta ej annat! Kom blott ihog att jag måste, inom tre dagar, ha i mitt våld den menliga vareise, som sönderslagit det magiska trädet; endast denne olyckliges blod kan nu gifva mitt verk framgång, ödets dom är oåterkallelig.

— Men om det är en af de i natt dödade tjufvarne?

— Då måste jag ha hans lik!

— Ni skall ha, hvad ni önskar! Må jag blott finna den ni söker och inom tjugufyra timmar skall han död eller lefvande, vara i ert våld.

— Godt, min son! I morgon natt, tredje, timmen efter det månen stigit upp, skall jag säga dig hans namn.

— Ni skall således få veta det?

— Ja.

— Men huru?

— Vetenskapen skall vid nämnde timma angifva honom.

— Genom hvad medel?

Mäster Eudes visade på Alda.

— Genom henne? — inföll Renaud förvånad.

— Genom henne! — svarade den gamle med säker och öfvertygande ton.

— Men Alda kan ej tala!

— Hon skall tala!

— Men ni har ju hittills misslyskats i alla edra försök, såsom ni sjelf sagt?

— Men en annan har ju, såsom du väl vet, redan förmått henne att tala.

— Nå?

— Han skall ännu en gång tvinga henne att tala.

— D'Helmont?

— Ja! — sade åter gubben,

— I er närvaro?

— I min närvaro.

— Men ni vill återlemna denna qvinna åt honom? Ni glömmar, af hvilken nytta hon kan vara för er, min far. Ni glömmar, att hon skall uppenbara för oss hemligheten med d'Helmonts skatter!

— Jag glömmar ingenting, Renaud! Alda skall tala; d'Helmont skall förmå henne att lyda, men vi skola vara närvarande båda två. Har du ej sagt mig, att du skulle tvinga d'Helmont att upptända elden i min spisel, om jag så skulle vilja?

— Ja, mästare, jag har sagt det, och jag upprepar det ännu en gång! För att komma till detta mål och få triumfera öfver d'Helmont, skulle jag ej tveka att hota Aldas lif, att öfverlemna henne åt den förfärligaste tortyr, att låta döden sväfva öfver hennes hufvud!

— Nåväl, det är detta medel vi skola använda.

— Men det låter sig ej göra nu.

— Hvarför icke? — frågade mästare Eudes.

— Derföre, svarade Renaud och blef gradvis mera lifvad, derföre att jag framför allt måste på ett oantastligt sätt återtaga min i dag hotade ställning såsom grefve de Bernac. Nu, då alla misstankar ha vaknat, skulle det vara ett svårt, ohjelpligt fel, att bortföra d'Helmont. Denne man, denne mäktige fiende har redan anklagat grefve de Bernac och påstått honom ej ega någon rättighet till det namn, han bär. Om d'Helmont skulle under dylika omständigheter försvinna, skulle alla misstankar synbarligen riktas på den, som han redan anklagat. Ställningen skulle då, långt ifrån att förbättras, tvärtom blifva ännu svårare. La Guiche, d'Herbaut, d'Aumont äro mäktiga vid hofvet och alla tre äro väner till d'Helmonts protégé, denne baron Grandair, som vi framförallt måste tillintetgöra, icke genom att våldsamt döda honom, utan genom att för alltid förstöra de påståenden han djerfves göra. Namnet och titeln grefve de Bernac utgöra en del af vår styrka, ty de skaffa oss inträde inom den förnäma världen och äro absolut nödvändiga för framgången af den plan, som jag uppgjort och anförtrött er, denna plan, som utgör hela mitt lifs dröm. Nej, nej, min far! må vi icke försöka något mot d'Helmont! alltför många intressen äro fästade vid honom! . . . Låt oss vänta! Sedan La Chenaye blifvit hängd, och Mercurius blir det i morgon, har grefve de Bernac ingenting mera att befara, och denna gång skulle vi ej behöfva taga vår tillflykt till något alibi, alldenstund La Chenaye befinner sig i ståthållareskapets våld! Betänk blott . . . partiet är så herrligt! låt oss icke öfverlemna något åt sluppen . . . Låt oss vänta, upprepar jag ännu en gång, och sedan denna sak blifvit undertryckt, grefve de Bernac återinträdt, beslägtad med ståthållaren af Paris, inom hofvets kretsar, med en mer än furstlig förmögenhet, och sedan baron de Grandair blifvit krossad, skall d'Helmont nog nödgas återgå i skuggan. Då tillhör han oss! Att dessförinnan göra någon stämpling icke allenast mot hans lif, utan äfven

mot hans frihet, skulle vara detsamma som att uppressa mot oss sjelfva nya hinder.

Mästare Eudes hade tyst åhört sin son, utan att en enda gång söka afbryta honom. När Renaud slutat, sade han allvarsamt.

— Dina skäl äro goda, men mina planer äro ännu bättre, D'Helmont skall icke bli kränkt, d'Helmont skall på min befallning tvinga Alda att tala, han skall säga mig, hvem som har brutit sönder korallgrenen, han skall ej kunna neka att för oss uppenbara, hvar han har dolt sina skatter; sedan skall d'Helmont bli fri, utan att han dock skall förråda oss, jag svar dig det!

— Skall d'Helmont göra allt detta! — utropade Renaud förvånad.

— Ja.

— Hvem skall tvinga honom dertill?

— Jag!

— Huru?

— Det är min hemlighet. Du skall få veta det i sinom tid.

— Men om ni eger ett så mäktigt medel öfver d'Helmont, hvarföre har ni då ej använt det förut?

— Derföre att detta medel är det enda; derföre att det kan användas blott en gång; derföre att d'Helmont sedan alldeles undslipper mitt välde och jag velat gömma det i det längsta. Såsom du vet, måste jag dö inom trenne dagar, om jag icke dessförinnan i stället för mitt lif gifvit dens, som krossat det magiska trädet. Jag måste ha reda på, hvem den är, hvars död ödet befallande fordrar, och Alda ensam kan säga det, och d'Helmont ensam kan tvinga Alda att tala! Tillfället är inne, då jag måste handla.

— Och ni vill ej på förhand underrätta mig om det medel, ni har i edra händer?

— Nej!

Renaud eftersinnade några ögonblick.

— Skola vi, då natten inbrutit, alla begifva oss härifrån? — sade han, utan att söka återknyta samtalsstråden, som afbrutits genom den gamles bestämda förnekande. — Hvart skola vi begifva oss?

— Till Röda huset!

— Godt! Men, — tillade Renaud, och sänkte åter rösten, — Chamäleon, känner hadanefter äfven till hemligheten med våra skatter.

— Än se'n? — inföll mästare Eudes och visade på lejonet vid hans fötter. — El-Kebir skall nog laga så, att denna hemlighet dör med honom.

Renaud böjde bifallande på hufvudet.

XLIV.

Båten.

Det blir tidigt mörkt i December, under hvilken tid på året händelserna tilldrogo sig, såsom våra läsare torde minnas. Omkring kl. fyra höjde sig en tät dimma öfver hafvet, och den vid horisonten sjunkande solen liknade mindre en majestätisk stjerna, än en af dessa röda glaskulor, som ibland synes i glashandlarnes butiker.

Den föregående nattens storm hade alldeles upphört och hafvet rörde sig endast i långsamma dyningar.

Kl. sex försvann så småningon misten, ett fullkomligt mörker rådde och månen, som uppsteg ur hafvet, kastade sitt silfverskimmer öfver de blygrå böljorna.

I en genom vågornas ständiga nötning i klippan urhålkad håla låg en båt fastgjord. I denne stod en karl med en lång åra i handen.

I aktern lågo tvenne, som det tycktes liflösa kroppar, inhöljda i hvita dragter.

På en liten strandslutning, som fans mellan hålan och sjön, stod en fjerde person, upptagen med ett arbete, hvars natur det var omöjligt att utgissa.

I sjelfva ingången till grottan syntes El-Kebir, som höll under sina tassar ett förfärligt stympadt lik.

Karlen på den lilla strandslutningen reste sig, gick bort till båten och hoppade uti densamma. I detta ögonblick framkom en femte person ur skuggan och gick i sin ordning, efter att i förbigående ha smekt vildjuret, ned till båten.

Han hoppade öfver relingen och stälde sig i aktern, mellan de båda liflösa kropparne, der han fattade tag i rorpinnen. Båten stöttes från land och gled lätt fram på de lugna böljorna under det utskjutande klippblocket.

I detsamma började den lilla strandslutningen röra sig och långsamt höja sig ur hafvet, samt passa sig in med klippan.

Man skulle kunnat tro, det ett trollspö utfört ett underverk. Der ögat några minuter förut kunnat sänka sig in i grottan, såg man nu blott en klippvägg. Djuret och dess offer hade försvunnit.

Båten gled tyst öfver böljorna och höll sig på ett mer än vördnadsfullt afstånd från den af månen upplysta zonen.

Båten styrde kosan åt Fécamp.

Ingen af de trenne karlarna yttrade ett enda ord; ingen af de båda liflösa kropparne sökte göra en enda rörelse.

Den, som satt vid rodret, lutade sig ned öfver de båda kropparne.

— De sofva alltjemt! — sade han sakta.

— Sömdrycken gör sin verkan! — svarade en af roddarne.

— Försigtighetsmättet var godt.

— Javisst; ty Chamäleons skrik, då El-Kebir

på er befallning kastade sig öfver honom, skulle ha framkallat en nervös kris, som kunnat skada oss.

Efter detta korta samtal, återfölo de tre männen i tystnad.

Den kort förut klart lysande månen höljde sig i ett dok af moln och hafvet försänktes i ett djupt mörker.

Hvar och en af de tre männen tycktes samla sina tankar, men deras orörliga ansigten förrådde ingenting, af hvad som tilldrog sig inom dem.

Richard glömde smärtan af sin blessyr, för att i sitt minne återkalla det ögonblick, då han inträdde i hvalfvet, som inneslöt chefernas skatter.

Dessa kaskader af rubiner, diamanter och smaragder, dessa högar af ovärderliga rikedomar lyste alltjemt för hans bländade ögon. Åsynen af af denna ofantliga förmögenhet hade förvirrat hans hjerna lika mycket som den mest berusandr dryck.

Han hade glömt allt, det förflutna och det närvarande, för att endast tänka på framtiden, och utan att göra sig reda för hvilka medel han skulle använda, för att komma åt dessa rikedomar, roade han sig med att i drömmen se sig såsom den ende egaren af det hemliga hvalfvet.

— Ah! — sade han inom sig, — om Mercurius blir hängd i morgon, skola de endast vara två att dela denna förmögenhet! — tvenne män, af hvilka en står vid grafvens rand! — Skola väl dessa båda personer kunna ensamma förslösa alla dessa massor af guld och juveler? . . . Om jag ändå varit ensam i detta hvalf! . . . om jag blott kunde. —

Richard höjde åter hufvudet och hans blick fästades ömsom på mästern Eudes, Renaud samt det svarta och djupa hafvet; derpå flyttades denna blick till hans sjuka arm, och en halfqväfd suck undslapp hans läppar.

Renaud hörde ej denna suck, utan tycktes sjelf vara försänkt i djupt grubbel.

Från det ögonblick Renaud måst, alldeles beherskad af sin far, böja sig för honom, led hans stolthet djupt. Menniskans stolthet tog dock åter öfverväldet öfver adeptens beundran.

— Antingen är det sant, hvad han sagt, — tänkte han, — eller ljuger han medveten om sina osanningar, och i så fall gycklar han med mig. Jag måste till hvad pris som helst ha reda på sanna förhållandet. Om hans kunskaper, såsom han säger, härflyta af hans förbindelser med osynliga andar, hvarför skulle då icke jag äfven hafva förbindelse med dessa så mäktiga väsenden? Hvarföre en annan mer än jag? Om det förhåller sig så, måste han delgifva mig sin hemlighet och ställa mig på samma grad af makt.

Forts.